

Ειρήνης τρέπαια τρανή
σαρόνου έργα φαύλα,
και σ' απαίρηθιμα θεινά
βάξουν μεγάλη παύλα.

"Άσμημοι φάλλουν και κλεινοί
θείας Ειρήνης έπη,
ισότης τώρ' αλληθινή
τήν πλάσιν θά διέπη.

Θά λείψουν ανομήματα,
δέν θά' μπορής νά κλέψης,
μήτε σά ξένα κτήματα
κανεϊς δέν θάχη βλέψεις.

Ψάλλω σά κόσμο τέλειο
Ειρήνης Εθαγγέλιο,
ισότητος τροπάρι.

Υμνώ Μινίστρους φαλακρούς,
όπου πουλούνε τοūs μικρούς
γιά πράσινο χατιάρι.

"Άς σβύσουν "Άρειωσ πυρά,
Ειρήνης σήμερα χαρά,
Ειρήνης γεννητούρια.

"Άς σβύσουν "Άρειωσ δαυλοί
κι' άς άνομηήσουν άγραιυλοί
Χριστούγεννα καινούρια.

Ειρήνη τούτους τοūs καιρούς,
Ειρήν' ήμιν και πάσι,
κι' ό κόσμος θέλει σά χορούς
και γλέντια νά ξεσπάση

B.

Π.—

"Ηλθαν πάλι, Φασουλή,
τά Χριστούγεννα τα νέα,
και φωνάζουνε πολλοί:
γεϊά σου, γενεά γενναία.

Βγαίνει φώς από σπηλιά...
τί Χριστούγεννα και τούτα!..
"πέστε τα με τά βελιά,
"πέστε τα με τά λαγοτά.

"Εξυμνεϊτε τοūs άγώνιας
νύν άει και' στοūs αϊώνας,
Τί Χριστούγεννα κι' αυτά!..
θά μάς δώσουν και λεφτά.

Ψάλλετε θριάμβους πάλιν
δίγως νά μεγαλαυχήτε,
και πρὸς νέαν τώρα πάλην
τάς ψυχάς νά κατηχήτε.

Νέο θάρρος ξαναπέρνω,
και τραβῶ με τά βελιά
νά τά' πῶ στὸν Βασιληά,
νά τά' πῶ και' στὸ Κουβέρνο.

"Όλοι θερμά μάς αγαπούν, κι' έμεις τοūs αγαπούμε,
τὸ κάθε κτήμα τήχουμε δικὸ μας και κοινὸ,
και τώρα θέλομε, παιδιά, τὰ Κάλαντα νά πούμε
βασιτώντας' στὸ κεφάλι μας τὸ Βραζιλιανὸ.

Κ2' οί θεοί χαζοί τά λέν μαζέ.

Λοιπὸν καλησπεροῦδια σας... χαρά' στὸ ροιζικὸ σας,
θά' πούμε τὰ Χριστούγεννα ξανά' στ' άρχοντικὸ σας.
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... θριάμβων πανδασία,
και λόγια' στὴ Βουλὴ πολλά,
κι' όλοι γυρεύουν και καλά
νά κάνουν τὸν Μεσοία.

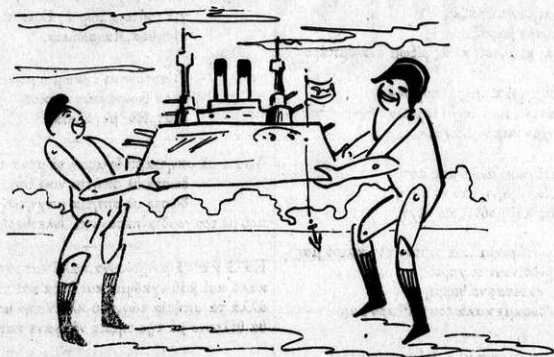
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τρανή τοῦ κόσμου Σχόλη,
ελησημονήθησαν θεινά,
και Πρεσβευτή μας τὸν Πανά
θά στελωμας' στὴν Πόλι.

Γλυκιάς Ειρήνης Έρωτες
εληγας σκορπίζουνε κλαριά,
παλεύουν δίμως και θεριά,
τίγρεις και ρινοκέρωτες.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου 'μέρα πρώτη,
Χριστόφωμα μυρβόουνε,
κι' αντίχριστοι σφυρίζουνε
ἀπὸ Ταρτάρων σκότη.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, Θεὸς σωτήρ γενναία,
Ειρήνη ζωοπάροχος ἀνά τὴν γῆν πλαναταί,
κρατεϊ και κλήμα σταφυλῆς,
κρατεϊ και καθεμιζὰς φυλῆς
συνθήμας και συμβάσεις,
κι' εὐδαίμων χαιρεϊ πλάσις.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, οκιστήματα ψυχῆς,
και δούλοι πολυτήμιοις και σπλάδῳ δυστυχῆς,
όπου τοūs εἶθαν ήρωας' Ελευθερίας άγώνες
και τώρα μόλις άρχισε γι' αὐτοūs νά γλυκοφέγγη,

παρακαλούν γονατιστοί θαυματουργαίς εικόνας
νά μὴν πεθάνουν ὀτὴ σκλαβιὰ τοῦ Λιάπη καὶ τοῦ Γκέ-
γκη.

Χριστούγεννα... ὀτὴς Ἐκκλησιαίς
κυττάξετε μ' ἄρμ αττωισαίς
παιδιὰ, γυναίκες, γέροντες.

Γονατιστοὶ παρακαλοῦν,
καὶ τέτοια Σχόλη δὲν γελοῦν
μ' ὄλους τοὺς Ἐλευθέρους.

Σκλάβοι θὰ γίνουνε ξανά,
βογγοῦν τριγύρω τὰ βουά,
κι ἡ λαγκαθιάς κι οἱ βράχοι.

Πλὴν ἔρκο πιάδουν ἱερὸ
νάχουν τουφεκί φλογερὸ
παρηγοριά μονάχη.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, βοσκῶν ἔχει φλογέρα,
καὶ χεῖρ, καὶ μικρογαλοῦν,
τὸν διάβολο παρακαλοῦν
τῶν κανταβόρων Ἰταλῶν νά πάρη τὸν πατέρα.

Πάλι βογγᾶ πατριά γῆ,
ὀτὴν φάτην μάγους ὀδηγεῖ
οἶν κι ἄλλοτε ταστέρι.

Εἰρήνης πλοῦτος ἐκλεκτός,
ἀλλὰ καὶ πόλεμος φρικτός
μὲ δίκιο μαχαίρι.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... κανεὶς δὲν λείει φέμματα,
κι ἔνθ πηγαίνει σὲ χοροὺς
μιας τίγρης αἰμογαροῦς
θὰ σὲ τρομάξουν βλέμματα.

Μέλπει τὴν θείαν γέννησιν ἀγγελικὴ χορεία,
λάμπει σαυφεύρων οὐρανός,
κι ἄνοίγει στόμα καθενὸς
μεγάλου καρχαρία.

Ἐθνη, φυλαὶ σηκώνονται
νά φᾶν ἀσπόνδους φίλους,
σκυλόφαρα τσακίζονται
μαζὶ μὲ κροκοδείλους.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... στείρεδουνε γελάδες,
καὶ πρόβατα δὲν βρίσκουνε χορτάρι σὲ βουνό,

κι' εἰρηνικά μᾶς βεβαιῶν οἱ φίλοι Τουρκαλάδες
πῶς τώρα πιά τὸ πῆραν τὸ Βραζιλιανό.

Κι' ἂν ἀληθῆς τὸ πῆραν κι' ἔδωσαν καὶ καπάρο,
ἄς εἶναι, δὲν πειράζει,
δὲν θάζουμε μαράζι.

φίλοι μας λέγονται κι' αὐτοί, κι' ἄς ρίξωμ' ἕνα συμπάρο.

Χριστοῦγεννα... μετὰ πυρσοῦν
καὶ μάντις ἀπὸ τῶν Περσῶν
μᾶς ἔρχονται τὸν Σάχη.

Καὶ σ'τόνα κι' ἄλλο μᾶς αὐτὴ
μᾶς λέν: κίρήνη σὺν κι' αὐτὴ
τύφλαις καὶ μούτζαις νάχη.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα... σὸ τοῦτον τὸν καιρὸ μας
ἄς περνοῦν οἱ χόροι
χωρὶς κανένας τὸ θαρρή
πῶς τώρα πιά τὸν δέσαμε καλὰ τὸν γάδαρό μας.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, κι' ἡ Φήμη περιφέρει
νέο μαντάτο ξαφνικό,
καὶ λέν πολλοὶ σ'τὸν Κρητικό:
τὸν νοῦ σου, κύρ Λευτέρη.

Μ' ὄλη τὴ φτώχεια ποῦχουνε καὶ μ' ὄλο τὸ κωσάτι
τὸ Ρῶν Ίανείρον τὸ πῆραν οἱ φρεσάτοι.

Κι' αὐτὸς τοὺς λείει γελαστός: ἴσο γιὰ ντρέντοις ἔννοια

ἐγὼμ' ἔδω, καὶ ξένοιστο: γαδουετὲ τὰ γένεια σας.

Δὲν κάθεται κανεὶς ἀργός,
φονάζουν λεγακόποι,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός

πηγαίνει σ'τὴν Εὐρώπη.

Πουλάνια κελιάδου ξανά
πῶς σ'τῆς Ἡπείρου τὰ βουλά
στέκει πανόρηθρα Βιάχα.

Κι' ὁ Κρητικός ἀναχωρεῖ
κι' ὄλος ὁ κόσμος ἀπορεῖ
ποῦ νὰ πηγαίνει τάχα.

Ἀναχωρεῖς, κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς
ἔσους Μινιστροὺς ἀγαπᾶς
ἐλπίζω ν' ἀπαντήσης.

Σύρε καὶ πάλι, σὸ καλὸ,
καὶ πρόσχε, παρακαλῶ,
μὴν τοὺς διαρεστήσης.

Θρίαμβοι Στόλων καὶ Στρατῶν,
κι' ἔμεις φονάζουμε ξανά:

δῶστε σὲ χήραις κι' ὄρφανὰ
τὸν σκοτωμένον μαχητῶν.

Αὐτοὶ ψυχῶν ἰνδάλματα,
γιὰ τοὺτους τῶρ ἀγάματα,
Πάνθεα, Μαιουσιετα.

Γι' αὐτοὺς κι' ἐγκώμια μακρὰ,
ἔπου ζωντάνεψαν νακρὰ
Πατριδὸς μεγαλειετα.

Δῶστε σὲ σπήτγια, ποῦχασαν τὰ μόνα των στήρήματα,
δῶστε σὲ σπήτγια νικητῶν,
δῶστε σὲ σπήτγια μαχητῶν,
ποῦ μὲ τραγοῦδια πέσανε κι' Ἐλευθερίας κηρύγματα.

Καλὰ καὶ τὰ μνημόσυνα, καλὰ καὶ τὰ στεφάνια,
καλὸ καὶ καθ' ἐγκώμια καὶ δόξα καὶ τιμὴ,
ἀλλὰ τὰ σπήτγια των, ποῦ κλαῖναι τὴν μαύρη τὴν ὄρφνια,
θὰ θέλουμε μὲ τῆς τιμαῖς νὰ φάνε καὶ φωμί.

Δὲν πρέπ' ἡ γλώσσα μοναχὰ νὰ ράβη καὶ νὰ κόβη,
σὲ, Πολιτεία, τάτος καὶ χήραις κι' ὄρφανὰ,
θυμῆσου πῶς λυσικόμος ἡ δυστυχῆς Νιόβη
δὲν ἔχεσας σ'τὴ λύπη της κι' ἐκείνη πῶς παινᾶ.

Νέα Χριστοῦγεννα τιμῆς,
ποῦ ξεφάνομε κι' ἔμεις:
βοήθεια σ'τὴν ὄρφνια!

Ποῦκανε χέρια νὰ λυθεῖν
καὶ μέτωπα νὰ σηκωθεῖν
μὲ τόση περηφάνια.

Χριστοῦγεννα... καὶ ἡ χεῖρ,
λαὸς τὸ γόνυ κλίνει,
κι' ἂν τὸ παγγί των τὸ παχὺ
δὲν τὸ λυσοῦν ἐκείνη.

ποῦ τὰ παυτὰ των πάντοτε τὰ κάνουν καζιμάδια,
μὰ σὺ, Λαέ, καὶ πάλι
δεῖς ψυχὴ μεγάλη!

γιὰ φαμελιαῖς, ποῦ μείνανε τὰ σπήτγια των ρημάδια.

Ἔου καὶ τώρα λύσε κάθε κομπόδεμά σου
γιὰ τοὺτους, ποῦχουὶ κάνει μεγάλο τζονομά σου.
Καὶ κάθε πλουτοκράτης καὶ παχυμουλαράτος,
ποῦ Μαμμωνὰ λατρεύει, γὰ πάη κατὰ κράτος,
αἶθε κι' αὐτὸς μιά μέρα πεινῶν νὰ τὰ κορδύση
καὶ μὲ τὰ πιανὰ της ἡ μοῦλα νὰ τοῦ δώση.

Καὶ καμώσους ποικιλίας,
μ' ἄλλον λόγου ἀγγελάς.

Ἦς σ'τὴν ὄδον Σταδίου ν' ἀγοράσεις καπέλα
τοῦ γνωστοῦ Χρυσικοπούλου, ποῦναι τζόγια, ποῦναι
[τρέλλα.